

Jenda a vojáci

Ing. Jan Princ, CSc,

Malý Jenda se narodil do milující rodiny 29. července 1936 v Praze. Maminka, tatínek a sestřička Mařenka bydleli v Řevnicích, kde otec pracoval jako ředitel pobočky Spořitelny. Rodina si brzy koupila dům v Berouně a malý Jenda vyrůstal na zahradě, plné ovoce, zeleniny a dobrodružství. Bohužel v době, která nepřála šťastnému dětství.

Ještě mu nebyly ani tři roky, když se v sousední, honosnější vile změnili majitelé. Obsadila ji rodina německého důstojníka a pravděpodobně jeho ochranka. Jenda byl zvědavý, co tam ti vojáci dělají a přes zákaz rodičů je okukoval a pod plotem jim podstrkoval ředkvičky. Vojáci viděli malého chlapečka a čas od času mu podali kousek čokolády. Máma s tátou asi nevěděli nic.

Válka skončila. Jendovi bylo 9 let a zažil válečnou školu. Někdy se do ní chodilo jen odpoledne, jindy jen pro úkoly. Byl šikovný a dobře se učil. Na sousední zahradě se objevily jiné uniformy. Rudé armády. Zvyk podávat pod plotem ředkvičky Jendovi zůstal. Nepamatoval si, co mu za to vojáci dávali...

Jednou se v ulici objevily uniformy, které neznal. Vojáci mluvili jiným jazykem, za ředkvičky dali Jendovi žvýkačky, které neznal, a čokoládu. Tak se seznámil s předsunutou hlídkou americké armády, přivedl jim představit tatínka. Ukázalo se, že jeden z Američanů mluví česky a dokonce je schopen předat prostřednictvím vojenské pošty zprávu Jendovým tetám a strýčkům v Chicagu.

Tehdy vznikla fotografie, k níž se váže náš příběh. Fotografie v Nerudově ulici v Berouně, setkání vojáků Rudé armády s Američany, kteří jako zpravodajci mohli projet od Rokycan daleko za demarkační linii.

Roky plynuly, Jenda byl přijat do primy gymnázia. Nepobyl tam dlouho. Nejdlého reforma školství ho po roce vrátila do „jednotné školy“, kde se jako chytrý kluk docela nudil. Pokračoval po vzoru tatínka na Obchodní akademii v Berouně, kterou absolvoval s výborným prospěchem. Při studiu doslova propadl sportu, vodáctví a později cyklistice.

Logickým pokračováním studia byla Vysoká školy ekonomická. Studium mu nikdy nedělalo potíže, ocitl se však v ročníku, kterému místo jednoleté vojenské služby bylo nařízeno 23 měsíců. Vojenská příprava na vysokých školách byla totiž zrušena, armáda uznala jen

Po vysoké škole nastoupil jako inženýr ekonom do Motorletu Jinonice. Poznal celý podnik, získal přehled o tom, jak je vedena evidence. Měl možnost stát u počátků zavádění počítačů do provozu. Tehdejší francouzský počítač Gama 10 mu pootevřel dveře do světa IT technologií. Odtud ho pracovní cesta vedla do Výzkumného ústavu zemědělství a výživy, kde měl na starosti zase zavádění počítačů. Profesní kariéru završil prací na Ministerstvu zemědělství. Pracovně přišel do kontaktu s lidmi, kteří se podíleli na pozdějších reformách po roce 1989, při práci na Fondu národního majetku byl jeho šéfem ing. Tomáš Ježek. Pracovně se od začátku zajímal o vývoj a využití počítačů a spojil s nimi celý svůj profesní život.

Soukromý život prožil s manželkou a dcerou v Unhošti, kde bydlí dosud.

Fotografie, která se v létě objevila na berounském náměstí ve fotogalerii, mu připomněla dětství a nám ukázala, že historie nejsou jen strohé stránky učebnice.